

opusdei.org

Paavst Franciscuse läkitus paastuajaks 2018

Paastuaeg kutsub meid kokku ja
laseb meil kogu südame ja
eluga Issanda juurde tagasi
pöörduda.

15.02.2018

*„Ja et ülekohus läheb väga võimsaks,
jaheneb paljude armastus.” (Mt.
24:12)*

Armsad vennad ja õed!

Taas kord on saabumas Suur Nädal! Ülestõusmispühade ettevalmistustes pakub Jumal oma” ettehoolduses meile igal aastal „pöördumise sakramentaalse märgina”[1] paastuaega. Paast kutsub meid kokku ja laseb meil kogu südame ja eluga Issanda juurde tagasi pöörduda.

Selle sõnumiga tahan selgi aastal aidata kogu Kirikul seda armuaega jälle kord rõõmus ja tões taaskogeda. Võtan oma juhtmõtte Jeesuse sõnadest Matteuse evangeeliumis: „Ja et ülekohus läheb väga võimsaks, jaheneb paljude armastus.” (24:12) Need sõnad seisavad Kristuse jutluses ajastu lõpust. Nõnda kõneles ta Jeruusalemmas, Õlimäel, kus algasid tema kannatused. Vastusena jüngrite küsimusele kuulutab Jeesus ette suurt viletsust ning kirjeldab olukorda, kus usklike kogukond leiab end suurtest katsumustest, mil valeprohvetid rahva eksiteele viivad

ja armastus – evangeeliumi tuum –
jahtub paljude südameis.

Valeprohvetid

Kuulakem seda evangeeliumi
kirjakohta ning püüdkem mõista,
millise kuju need valeprohvetid
võivad võtta.

Nad võivad esineda
„maotaltsutajatena”, kes teiste
orjastamiseks või omatahtsi
juhtimiseks emotsioonidega
manipuleerivad. Kui palju Jumala
lapsi peab hetkenaudingutest
lummatuna neid ekslikult tõeliseks
õnneks! Kui palju mehi-naisi elavad
kasumi ja tühiste huvide teenimise
orjadena jõukuseunelma
vangistuses! Kui paljud rühivad läbi
elu uskudes, et nad saavad üksi
hakkama ning lõpetavadki
üksinduses!

Valeprohvetid on ka šarlatanid, kes pakuvad kannatuste leevendamiseks lihtsaid ja kiireid kuid peagi täiesti kasutuiks osutuvaid lahendusi! Kui palju noori langeb narkootikumide imetoime, pealiskaudsete suhete, lihtsa kuid ebaausa kasusaamise võrku! Veelgi rohkem on neid, kes meelitatud virtuaalmaailma lõksu, kus suhted on küll kiired tekkima ent paraku pealiskaudsed! Need väärtusetute asjadega kaubitsevad petturid röövivad inimestelt nende kõige väärtuslikuma: väärikuse, vabaduse ja võime armastada. Nad apelleerivad meie edevusele, näivusele, kuid tegelikult teevad meid lihtsalt narriks. See ei tohiks olla üllatav. Inimsüdame eksitamiseks on saatan, „valetaja ja vale isa”, (Jh. 8:44) alati esitanud kurja hea ja valet tõe pähe. Seetõttu peame me kõik vaatama oma südameisse et vältida valeprohvetite ohvriks langemist. Peame õppima vaatama sügavale, pealispinna alla

ning märkama häid ja kestvaid
märke oma südameis, sest need
tulevad Jumalalt ning on meile
tõeliselt kasuks.

Jahe süda

Dante Alighieri kujutab oma
„Põrgus” saatanat istumas jäätroonil,
[2] armastuseta, külmas eraldatuses.
Võime endalt küsida, kuidas saab
halastus meie südames jaheneda.
Mis on need märgid, mis näitavad
meie et armastus hakkab jahtuma?

Rohkem kui miski muu, hävitab
halastust rahaahnus, „kõigi kurjade
asjade juur” (1 Ti. 6:10). Peagi
järgneb Jumala kõrvaleheitmine –
eelistame tema sõnades ja
sakramentides leiduva lohutuse[3]
asemel oma meeleheidet. See viib
vägivallale kõige selle vastu, milles
oma kindlusele ohtu näeme:
sündimata lapsed, eakad ja põdurad,
pagulased, võõrad meie keskel või

naabrid, kes meie ootustele ei vasta. Loodu ise saab halastuse jahrenemise tummaks tunnistajaks. Maa on mürgitatud jäätmetega, mis hoolimatusest või omakasust ajendatuna ära visatud. Saastunud mered neelavad laevaõnnetustes sunnitud rände tulemusena hukkunud lugematuid ohvreid. Taevalaotust, mis Jumala plaani järgi oli loodud talle kiitust laulma, kasutavad surma külvavad masinad. Armastus võib jahtuda ka meie eneste kogukondades. Apostellikus ekshortatsioonis Evangelii Gaudium kirjeldasin kõige ilmsemaid armastuse puudumise märke: isekust ja vaimset laiskust, pessimismi, kiusatust endasse sulguda, pidevat üksteisega vaenujalal olemist ning maisele orienteeritud suhtumist, mis paneb meid hoolima vaid välisest ja vähendab meie pühendumissoovi.[4]

Mida saame teha?

Küllap näeme sügaval sisimas ja enese ümbergi neid eelkirjeldatud märke. Kuid Kirik, meie Ema ja Õpetaja koos tõega, mis tihti kibeda ravimina tundub, pakub paastuajaks palvete, annetamise ja paastumise leevendavat rohtu.

Pühendades rohkem aega palvetele, saame valed ja enesepettuse oma südametest välja juurida^[5] ning leida lohutust, mida Jumal pakub. Tema on meie Isa ja ta soovib, et elaksime oma elu hästi.

Annetamine vabastab meid ahnusest ning aitab meid naabrit venna või õena näha. See, mis ma oman, pole kunagi vaid minu. Tahaksin, et annetamine saaks igaühe elu lahutamatuks osaks. Tahaksin, et me kirstlastena järgiksime apostlite eeskuju ja näeksime jagamises reaalselt märki osadusest, mis saab

meile Kirikus osaks. Sellega seoses meenutan Püha Pauluse üleskutset korintlastele, koguda ande Jeruusalemma kogukonna heaks, kui midagi, mis tuleb kasuks neile enestele (vt 2Ko. 8:10). See on eriti sobilik just paastuajal, mil paljud koguvad annetusi aitamaks Kirikut ja puudustkannatavaid inimesi. Loodan ka, et abi paluvate inimestega igapäevaselt kokku puutudes näeksime nende palveid tulevana Jumala poolt. Andes armuande laseme Jumala ettehooldusest osa saada kõigil tema lastel. Kui minu kaudu Jumal täna kedagi aitab, siis kas ei aita ta homme mind ennast? Keegi pole Jumalast heldem.[6]

Paastumine vähendab kalduvust vägivallale, see võtab meilt relvad ja annab võimaluse arenguks. Teisalt laseb see meil kogeda, mida peavad taluma puudustkannatavad ja nälgivad inimesed. See väljendab ka meie eneste vaimselt nälga ja elujanu

Jumalas. Paastumine äratab meid. See teravdab tähelepanu Jumala ja ligimese suhtes. See taaselustab meie soovi kuuletuda Jumalale, kes üksi suudab meie nälga rahuldada.

Tahan oma kutse edastada ka valjapoole Katoliku Kiriku piire ning jõuda kõigi teieni, hea tahtega mehed ja naised, kes on avatud kuulma Jumala häält. Ehk olete teie, nagu meiegi, häiritud ülekohtu levimisest maailmas, olete mures südameid ja tegemisi halvava külmuse pärast ning tunnete inimkonna ühtekuuluvustunde nõrgenemist. Ühinege meiega meie palves Jumala poole, paastumises ning pakkuge puudustkannatavatele vendadele ja õdedele seda, mida nad vajavad.

Paasatuli

Innustan Kiriku liikmeid käima paastuaaja teed innuga ning saama tuge annetamisest, paastumisest ja

palvetest. Kui mõnikord kipubki halastuse tuli meie südames kustumas, siis teadke, et Jumala südames see nii ei ole! Tema annab meile pidevalt võimaluse uuesti armastama hakata.

Üks seesuguse armu väljendus on selgi aastal algatus „24 tundi Jumalale”, milles kutsutakse kogu Kiriku kogukond pühitsema meeleparanduse sakramenti euharistliku adoratsioonina. 2018. aastal leiab see aset reedest 9. märtsist kuni laupäeva 10. märtsini ning on kantud Psalmi 130:4 sõnadest „Kuid sinu käes on andeksand”. Igas piiskopkonnas on vähemalt üks kirik 24 tundi avatud, pakkudes võimalust nii euharistlikuks adoratsiooniks kui pihisakramendiks.

Ülestõusmisöö vigiilial pühitseme taas Ülestõusmispühade küünla süütamise hingeliigutavat riitust.

Süüdatuna „uuest tulest”, võidab see valgus aegamööda pimeduse ning valgustab liturgiale kogunenuid. „Peletagu hiilguses ülestõusva Kristuse valgus pimeduse meie südametest ja meeltest”[7] ning lasku meil kõigil läbi elada jüngrite poolt Emmause teel kogetu. Kuulates Jumala sõna ning ammutades toitu armulaualt, lõõmaku meie südamed usus, lootuses ja armastuses.

Amastuse ja palvetega kõigi teie eest saadan teile oma õnnistuse. Ärge unustage minu eest palvetamast.

Vatikanis 1. novembril 2017

Kõigi Pühakute Päeval

[1] *Missale Romanum*.

[2] *Inferno* XXXIV, 28–29.

[3] „On kummaline, et tihti kardame tröösti ja lohutust. Tunneme end kurbuses ja meeleheites koguni turvalisemalt. Kas teate miks? Kurbuses tundume enestele peaaegu et kangelastena. Trööstis on aga kangelane Püha Vaim!” (*Angelus*, 7. dets 2014).

[4] *Evangelii Gaudium*, 76–109.

[5] Vt Benedictus XVI. Entsüklika *Spe Salvi*, 33.

[6] Vt Pius XII. Entsüklika *Fidei Dominum*, III.

[7] *Missale Romanum*.